

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ὑπὸ Φ. Δ. Κ.

ΚΕΦ. ΠΡΩΤΟΝ.

Εἰς μίαν ἐξοχικὴν συνοικίαν τῆς πόλεως Μαγδε-
βούργου, ἐν Γερμανίᾳ, ὑπῆρχε πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐ-
τῶν μικρά τινε φαύλους οἰκία μὲ δύο ἐρυθρὰ θρα-
νία παρὰ τὴν θύραν. Ἐν αὐτῇ ἔζη ἔντιμός τις ὕφαν-
τῆς, Βράουν ὀνομαζόμενος, μὲ τὴν σύζυγον καὶ τὸν
μονογενῆ τοῦ υἱόν. Ὁ μικρὸς Γεώργιος Βράουν ἦτο
ῥαῖος, ξανθότριχος, εἰλικρινὴς, φιλαλήθης καὶ ἔξυπνος·
αἱ ἰδιότητες δὲ αὐτὰν τὸν ἔκαμνον νὰ φαίνεται πλεόν
ἡλικιωμένος ἀφ' ὅτι πράγματι ἦτο. Τὰ ἐρυθρὰ θρα-
νία πλησίον τῆς θύρας τοῦ πατρὸς τοῦ ἦσαν τόπος συ-
ναθροίσεως τῶν παιδῶν τῆς συνοικίας, μεταξὺ τῶν ὁ-
ποίων ὁ Γεώργιος, ὡς κύριος τῶν θρανίων, κατεῖχεν ἐ-
πίσημον θέσιν.

Ἦτο ἀναμφιβόλως θαυμαστὸν παιδίον ἀναλόγως τῆς
ἡλικίας του, ἀλλ' εἶχε πνεῦμα ὀλίγον ὑπερήφανον καὶ
ἱκανὴν προπέτειαν, ἅτινα πολλάκις τὸν ἔφερον εἰς ῥῆ-
ξιν μὲ τὰ ἄλλα παιδιά.

Ἡμέραν τινὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Γεώργιος ἔκλειε
τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐγίνοντο μεγάλοι πα-
ρασκευαὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὕφαντοῦ. Ὅλοι οἱ σύντροφοι
τοῦ Γεωργίου εἶχον προσκληθῆ νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐορ-
τάσουν τὰ γενέθλιά του· ἡ δὲ μήτηρ του εἶχε κατασκευ-
άσει μεγάλην πῆτταν καὶ προμηθευθῆ ἀρκετὸν γάλα,
ἐκτὸς μεγάλης ποσότητος ἄρτου καὶ βουτύρου καὶ μή-
λων. Ἦτο τῷ ὄντι χαροποιὰ ἑλπίς.

Ἡ πῆττα, τεθεῖσα ἐν τῷ μέσῳ τῆς τραπέζης, ἦτο
στολισμένη μὲ δέκα μεγάλα κηρία, στέφανος δὲ ἐξ ἀν-
θέων περιεκύκλωνεν αὐτήν, ὁ Γεώργιος, ὠπλισμένος μὲ
ῥάβδον, ἐφύλαττεν ἔμπροσθεν τῆς πῆττας, ἕως ὅτου
ἡ μήτηρ του βράσῃ τὸ γάλα· ἂν καὶ τινὲς τῶν συντρό-
φων του ἦσαν πρεσβύτεροι αὐτοῦ, ἐντούτοις ἐφοβοῦντο
νὰ πλησιάσουν πολὺ εἰς τὴν μαγευτικὴν πῆτταν, διότι
ἐγνώριζον τὸν Γεωργίαν δι' ἡτο ἱκανὸς νὰ τοὺς μαστι-
γώσῃ ὅλους αὐστηρότατα.

Τόσον δὲ αὐστηρὰν τάξιν ἐπέβαλε τὴν ἡμέραν ἐκεί-
νην εἰς τοὺς λοιποὺς παῖδας, ὥστε δὲν ἐπέτρεπεν εἰς
κανένα οὐδὲ καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἴδῃ, ἂν τὸ γάλα ἔδρασεν
ἤ ὄχι.

Ἵσως ἦτο ὀλίγον γελοῖον νὰ βλέπῃ τις τόσον μικρὸν
παῖδα νὰ ἔχῃ τοσαύτην ἐπιρροὴν καὶ ἐνεργητικότητα·
τοῦλάχιστον οὕτως ἐνόμισε ξένος τις, ὅστις διήρχετο ἐ-
κεῖθεν, διότι ἐστάθῃ εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν παρατηρῶν
μὲ μειδίαμα τὰ κινήματα τοῦ μικροῦ ἀρχηγοῦ.

«Κάθου ἡσυχος, βρέ!» ἐφώναζεν οὕτως εἰς τὸν ἕνα

καὶ τὸν ἄλλον. «Δὲν πρέπει νὰ σηκώνεται κανεὶς, διότι
ἐὰν ἀφήσω ἕνα, ὅλοι θὰ μοῦ φύγετε!»

Ὁ ξένος, ὅστις ἐφόρει στακτόχρουν ἐπανωφόριον μὲ
ἐρυθρὸν περιλαίμιον, ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον διὰ
νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὸν μικρὸν ῥήτορα, ὅτε ἡ μήτηρ ἐ-
φώναξεν ἐκ τοῦ παρακειμένου δωματίου, «τώρα Γε-
ώργιε, ἔλατε! εἶμαι ἐτοίμη»

Οἱ παῖδες περιχαρεῖς ἀνεπήδησαν κραυγάζοντες καὶ
συνωθούμενοι πρὸς τὴν θύραν, θὰ ἐπῆρχετο δὲ ἀνα-
στάσεις, ἐὰν ὁ Γεώργιος δὲν ἀποκαθίστα τὴν τάξιν.
Τρέξας ἐτοποθετήθη πρὸ τῆς θύρας καὶ μὲ ἡχηρὰν
φωνὴν ἔδωκε τὸ παράγγελμα: «Κατὰ γραμμὴν! κατὰ
γραμμὴν!», ὅτε δὲ οἱ παῖδες μετὰ μικρὰν φιλονεικίαν
ὠπλήκυσαν, ἐκεῖνος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς των, καὶ τὸ
μικρὸν σῶμα διήλθεν ἐν τάξει διὰ τῆς θύρας εἰς τὸ
δωμάτιον, ὅπου περιέμενεν ἡ τράπεζα.

Ὁ ξένος κύριος ἐγέλασε, καὶ πλησιάσας εἰς τὸ πα-
ράθυρον ἐθεώρει τὸ συμπόσιον.

«Σπουδαῖον παιδίον», εἶπε καθ' ἑαυτόν. «Εἶναι υἱός
σας;» ῥώτησε τὴν μητέρα τοῦ Γεωργίου.

«Μάλιστα, κύριε,» ἀπήντησεν αὐτῇ, μὲ φιλόστορ-
γον πρὸς τὸν παῖδα βλέμμα, «εἶναι ὁ μονογενὴς μας.»

«Κάλλιστος παῖς, γνωρίζει τὴν δουλειὰ του,» εἶπε
μειδιῶν ὁ ξένος· «ἄκουσε, παιδί μου, τί σκοπεύεις νὰ
γείνης ὅταν μεγαλώσῃς;»

«Ἐγώ;» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ὀλίγον προπετῶς, «ἐ-
γὼ θὰ γείνω στρατηγός. Τὰ πάντα δυνατὰ παρὰ τῷ
Θεῷ.»

Ἡ τελευταία αὕτη φράσις ἦτο μία, τὴν ὁποίαν πολ-
λάκις εἶχεν ἀκούσει τὸν πατέρα λέγοντα.

Εἰς τὸν ξένον προφανῶς ἐνεπαύθη ἐντύπωσιν ἡ ἁ-
μεσος αὕτη ἀπάντησις.

«Καὶ ἐγώ,» εἶπεν, «εἶμαι στρατηγός, ὀνομάζομαι
δὲ Λεοπόλδος· ἔρχεσαι νὰ μὲ ἴδῃς;»

«Δὲν μου φαίνεσθε σὰν στρατηγός,» ἀπήντησεν ὁ
Γεώργιος, παρατηρῶν αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πο-
δῶν· «ποῦ εἶναι οἱ στρατιῶταί σου, καὶ οἱ ὑπασπισταί
σου; ἔχεις ἵππον; ψεύματα λέγεις!»

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν μητέρα του, ἥτις τὸν παρώ-
τρυνε νὰ ὁμιλῇ μὲ περισσώτερον σέβας πρὸς τὸν κύ-
ριον, ἐξηκολούθησε.

«Διατὶ ψεύδεται ὁ κύριος καὶ λέγει ὅτι εἶναι στρατη-
γός; Τὸ ψεῦδος εἶναι ἁμαρτία, καὶ ὁ πατὴρ λέγει ὅτι
ὁ Θεὸς τιμωρεῖ καὶ καταστρέφει τοὺς ψεύστας.»

«Ἄκουσε, παιδί μου, νὰ σοὶ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ποτὲ
δὲν εἶδα τοιοῦτον μικρὸν ἐλευθερόστομον,» εἶπεν ὁ ξένος·
«ἐλθὲ αὖριον εἰς τὴν πλατείαν Μίνστερ καὶ θὰ ἴδῃς ὅτι
εἶμαι στρατηγός.» Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔγεινεν ἄφαντος, ἡ
δὲ μήτηρ, ἥς ὁλονὲν ὁ φόβος ἠῤῥξανεν, ἀλλ' ἥτις δὲ

είχε την δύναμιν νὰ χαλινώσῃ τὸν υἱὸν τῆς, νῦν ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήττῃ σφοδρῶς. Ἄλλ' οὐδὲν ἠδύνατο νὰ τῷ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην ἐντόπῳσιν, καὶ ἐξηκολούθει λέγων·

«Μητέρα, μὴ τὸν πιστεύῃς· κἀνεὶς στρατηγὸς δὲν εἶναι τοιοῦτος· νὰ ἰδῇς, ὅταν γείνω ἐγὼ στρατηγὸς πῶς θὰ φαίνωμαι ;»

Μῆνες παρῆλθον· τὸ θέρος ἐπηκολούθησε τὸ φθινόπωρον, καὶ ἤδη οἱ παῖδες ἐνησχολοῦντο εἰς τὰ παιγνίδια μὲ τὰς χιονιάς. Ὁ αὐτόκλητος στρατηγὸς εἶχεν ἐντελῶς λησμονηθῇ· δὲν εἶχεν ἐμφανισθῇ ἔκτοτε, καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Βράουν ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἀστειεύθη.

Ἡμέραν τινὰ, ὅτε ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου εἶχεν ἀνάγκην νὰ κομίσῃ εἰς τὴν πόλιν δέμα τι ἀσπρορρούχων, ἅτινα εἶχε κατασκευάσει διὰ τινὰ κυρίαν, εὔρε δὲ τὸ δέμα τοῦτο παρα πολὺ βαρὺ διὰ μίαν μεταφοράν, ἀπεφάσισε νὰ τὸ διαιρέσῃ εἰς δύο δέματα, τῶν ὁποίων τὸ ἓν νὰ ἀφήσῃ δι' ἄλλην φοράν. Ἀλλὰ ἐσυλλογίσθη ὅτι ὁ Γεώργιος ἠδύνατο νὰ φέρῃ τὸ ἓν τῶν

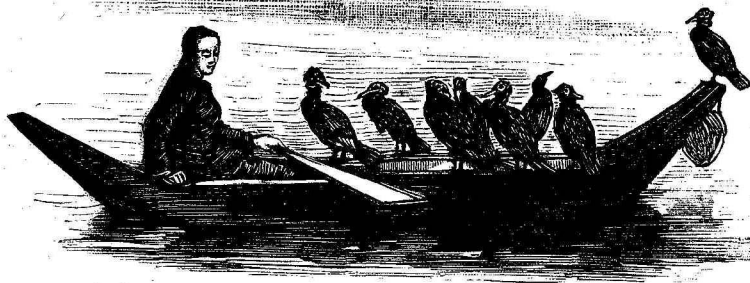
εἶναι ἀνήσυχος, «εἶπε καθ' ἑαυτὸν Τὴν εὔρεν ἱσταμένην ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ φαρμακείου καὶ παρατηροῦσαν δι' αὐτὸν μετὰ μεγάλης ἀνησυχίας.

(Ἀκολουθεῖ).

Περίεργος τρόπος ὀψαρεύματος.

Οἱ διάφοροι λαοὶ τοῦ κόσμου ἔχουσι καὶ διαφόρους ἰδέας περὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος καὶ πολλάκις μεταχειρίζονται διάφορα μέσα πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ· οὕτω π. χ. εἰς τὸ ὀψάρευμα ὁ σκοπὸς εἶναι φανερός, ἡ σύλληψις ὀψαρίων καὶ ἡ δι' αὐτῶν ἐξοικονόμησις. τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων εἰς τοὺς ἄλιεις.

Εἰς τὸ ὀψάρευμα οἱ Κινέζοι ὑπερτεροῦσιν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν μεθόδων καὶ μέσων, διὰ τῶν ὁποίων συλλαμβάνουν τοὺς ἰχθῦς. Ἐκ τῶν τῶν δικτύων, παραγαθίων, κοφινίων, καλαμωτῶν κλ. οἱ εὐφυεῖς Κινέζοι μεταχειρίζονται καὶ τὰ πτηνὰ.

Τρόπος τοῦ ἀλιεύειν ἐν Κίνα.

δεμάτων καὶ οὕτω νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ κόπου διπλοῦ δρόμου. Ὁ Γεώργιος συνήνεσε προθυμότατα, διότι εἶχε μεγάλην περιέργειαν νὰ ἰδῇ τὸ Μαγδεβούργον.

Ἐκκινήσαντες λοιπὸν εἰσῆλθον διὰ τῆς μεγάλης πόλης, καὶ ἀφοῦ ἀφῆκαν τὰ δέματα εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας, διηυθύνθησαν πρὸς τὸ κατάστημα ἐνδὲς φαρμακοποιῶ, μὲ τὴν γυναῖκα τοῦ ὁποίου ἡ δέσποινα Βράουν εἶχεν ἐργασίαν· ἐνῷ δὲ διεξεπεραίωνε ταύτην, ὁ Γεώργιος ἵστατο ἔξω τῆς θύρας παρατηρῶν τοὺς διαβαίνοντας· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ βαρύνηται, καὶ νὰ ζῆτῃ ἄλλην διασκέδασιν, ὅτε αἰφνης μακρόθεν ἠκούσθη ἤχος τυμπάνων καὶ στρατιωτικῆς μουσικῆς παιζούσης εὐθυμον ἐμβατήριον. Ὁ Γεώργιος ἀμέσως ἔτεινε τὸ οὖς, καὶ ὅτε τέλος εἶδε τοὺς στρατιώτας καὶ μουσικοὺς ἐξερχομένους ἐκ τινος σταυροδρομίου, λησμονήσας τὴν μητέρα του, τοὺς διαβάτας, τὰ πάντα, ἤρχισε νὰ τρέχῃ κατόπιν τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἐβάδιζον πρὸς τὴν πλατεῖαν Μίνστερ.

Ἄλλὰ μόλις τοὺς κατέφθασεν, ὅτε ἐνεθυμήθη τὴν μητέρα του, καὶ ἀμέσως ἐστράφη. «Φοβοῦμαι μήπως

Οἱ φαλακραιτοί, ὡς γνωστὸν, εἶναι ἐξαίρετοι ἄλιεις. ἀποζῶντες ἐκ τῶν ἰχθύων, τοὺς ὁποίους συλλαμβάνουν. Καθήμενοι ἐπὶ βράχου ἢ κορμοῦ δένδρου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης ἢ τῶν ποταμῶν, καιροφυλακτοῦν εὐθὺς δ' ἀφοῦ ἰχθὺς τις πλησιάσῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ρίπτονται κατ' αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ καὶ συλλαμβάνουν αὐτὸν διὰ τῶν ὀξέων ὀνύχων των, καὶ ἂν μὲν ᾔναι μικρὸς τὸν καταβροχθίζουν ἀμέσως. ἂν δὲ μέγας, τὸν μεταφέρουν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εὐωχοῦνται ἐπ' αὐτοῦ ἐν ἀνέσει.

Τὰ πτηνὰ ταῦτα οἱ Κινέζοι ἐξημερώνουν καὶ μεταχειρίζονται πρὸς ἀλιείαν. Ἐκαστος ἀλιεὺς λαμβάνει εἰς τὴν λέμβον του ἀριθμὸν τινὰ τῶν τοιούτων πτηνῶν, τοποθετεῖ δὲ αὐτὰ καταλλήλως ἐπὶ τῆς πρύρας, τῆς πρύμνης καὶ τῶν πλαγίων, ἀφοῦ θέσῃ περίε τοῦ λαιμοῦ των ξύλινον ἢ μεταλλινον κρίκον (κουλοῦρι) ὁ ὁποῖος ἐμποδίζει τοὺς καταβροχθιζομένους ἰχθῦς νὰ διέλθωσι τὴν λεγομένην γούλαν τῶν πτηνῶν.

Μετὰ τὴν προετοιμασίαν ταύτην ρίπτονται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἀρχίζουν νὰ φαρεῖουν βουτοῦντες, μετ' ὀλίγον